

Плоещъ. Александъръ, за когото споменахъ и на друго мѣсто, билъ 20 годишенъ екзалтиранъ момъкъ съ поетични дарби. Като учителъ въ Плоещъ, написалъ и оставилъ въ ржкописъ трагедията „Добри воевода“. Той билъ племеникъ по майка на Димитъръ Поповичъ отъ Сливенъ, а историческиятъ Добри воевода билъ неговъ прадѣдо, който скиталъ по сливенския балканъ. При минаване на Дунава, Александъръ Василевъ за пръвъ пжтъ виждалъ България и извикалъ: „Това ли е България? Колко хубаво било моето отечество!“**) Въ това сражение, той, въпрѣки предупреждението на воеводата, налиталъ тѣй много къмъ турскитѣ редове, че падналъ пронизанъ отъ нѣколко куршума***). Смъртно раненъ, той билъ заловенъ отъ врага и обезглавенъ.

Споредътурскитѣ източници жертвитѣ на четата въ това сражение сж били повече. Въ те-

*) Виджъ книгата „Народни движения“ отъ Влад Тодоровъ Хиндаловъ, стр. 113—157.

**) Виджъ четитѣ въ България“, отъ Зах, Стояновъ, стр. 62.

***) Д-ръ Сим. Табаковъ, градъ Сливенъ, I, II, стр. 205.